

DECIZIA nr.3229

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice –Serviciul Solutionare Contestatii 2 a fost sesizata de Administratia Judeteana a Finantelor Publice -Inspectie Fiscala, prin adresa inregistrata la D.G.R.F.P. cu privire la reluarea procedurii de solutionare a contestatiei formulata de Societatea X.

Contestatia a fost formulata impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala precum si impotriva Deciziei referitoare la obligatiile fiscale accesorii si priveste obligatiile fiscale in care se compun din:

- impozit pe profit;
- TVA;
- dobanzi aferente impozitului pe profit;
- penalitati de intarziere aferente impozitului pe profit;
- dobanzi aferente TVA;
- penalitati de intarziere aferente TVA;

Contestatia formulata impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice si Deciziei referitoare la obligatiile fiscale accesorii a fost depusa in termenul legal prevazut de art. 270 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, in raport de comunicarea actelor administrativ fiscale contestate conform confirmarilor de primire existente in copie la dosarul contestatiei si data depunerii contestatiei la posta, conform plicului existent la dosarul cauzei;contestatia a fost inregistrata la A.J.F.P., conform stampilei registraturii institutiei aplicata pe aceasta, aflata in original la dosarul contestatiei.

Prin Decizia privind solutionarea contestatiei emisa de D.G.R.F.P.-Serviciul Solutionare Contestatii 2, urmare solutionarii contestatiei formulata de Societatea impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala precum si impotriva Deciziei referitoare la obligatiile fiscale accesorii, s-a dispus:

“1.Suspendarea, pentru suma de., a procedurii de solutionare pe cale administrativa a contestatiei formulata de SC X impotriva:

a) Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice- Activitatea de inspectie fiscala, in baza Raportului de inspectie fiscal, pentru suma, reprezentand:

- impozit pe profit;
- taxa pe valoarea adaugata;

b) Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii , emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice -Serviciul Evidenta pe Platitor Persoane Juridice, pentru suma, reprezentand:

- accesorii aferente impozitului pe profit, din care dobanzi si penalitati de intarziere;
- accesorii aferente taxei pe valoarea adaugata , din care dobanzi in si penalitati de

intarziere ;

pana la pronuntarea unei solutii definitive pe latura penala, procedura administrativa urmand a fi reluata la incetarea motivului care a determinat suspendarea, in conditiile legii.

2.Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de SC X pentru suma.., formulata impotriva:

a) Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice - Activitatea de inspectie fiscala, in baza Raportului de inspectie fiscala, pentru impozit pe profit;

b) Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice-Serviciul Evidenta pe Platitor Persoane Juridice, pentru accesorii din care dobanzi si penalitati, aferente impozitului pe profit;

3.Admiterea, in parte, pentru suma de.. a contestatiei formulata de SC X si anulara partiala a:

a)Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice - Activitatea de inspectie fiscala, in baza Raportului de inspectie fiscal, pentru impozit pe profit;

b) Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice -Serviciul Evidenta pe Platitor Persoane Juridice, pentru accesorii, din care dobanzi si penalitati, aferente impozitului pe profit.

4.Respingerea ca nemotivata a contestatiei formulata de SC X impotriva Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii, emisa de Administratia Judeteana a Finantelor Publice -Serviciul Evidenta pe Platitor Persoane Juridice, pentru, din care dobanzi si penalitati de intarziere, aferente impozitului pe veniturile microintreprinderii, declarat si neachitat la scadenta.”

Din considerentele Deciziei privind solutionarea contestatiei emisa de D.G.R.F.P.-Serviciul Solutionare Contestatii 2, rezulta ca , pentru obligatiile fiscale principale reprezentand impozit pe profit si TVA, stabilite prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscal, organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Judetene a Finantelor Publice-Inspectie fiscala au sesizat organele de cercetare penale cu privire la existenta indicilor savarsirii unor infractiuni, sesizare care a facut obiectul dosarului penal aflat pe rolul Parchetului de pe langa Tribunal.

Prin adresa, A.J.F.P.-Inspectie Fiscala, transmite o copie a Ordonantei de clasare a procurorului Parchetului de pe langa Tribunal emisa in dosarul, prin care s-a dispus clasarea cauzei referitoare la administratorul Societatii X.

La dosarul cauzei se afla si adresa emisa de A.J.F.P.-Serviciul Juridic catre A.J.F.P.-Inspectie Fiscala, care comunica, spre luare la cunostinta , Ordonanta emisa de Parchetul de pe langa Tribunal, ramasa definitiva in sistemul cailor de atac, urmare aprobarii Referatului privind propunerea de renuntare la formularea plangerii in temeiul art.339 din NCPP impotriva ordonantei anterior indicata.

Din Ordonanta emisa de Parchetul de pe langa Tribunal in dosarul privind pe numita.. , existenta in copie la dosarul contestatiei , rezulta:

“Prin referat, organele de politie au propus clasarea cauzei in ceea ce priveste comiterea infractiunii de evaziune fiscala in forma continuata, fapta prevazuta si pedepsita de art.9 alin.1 litb) din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.35 alin.1 C.P. intrucat fapta sesizata a mai facut obiectul unui dosar penal anterior.

Din cercetari a reiesit ca numita , administratoare a SC X , a mai facut obiectul

dosarului penal, fiind cercetata tot o infractiune de evaziune fiscala, identica cu cea descrisa in prezentul dosar. Mai mult, ca si moment al valorificarilor organelor de inspectie fiscala, ambele dosare fac referire la data de 28.10.2015 iar activitatea incriminata este identica, identica fiind si suma calculata ca fiind de datorat sub aspectul TVA-ului in ambele dosare, diferenta facandu-se la suma calculata ca si impozit pe profit.

Dosarul a fost solutionat cu solutia de clasare, solutie mentinuta de prim-procuror si de instanta de judecata (a se vedea incheierea penala).

In aceste conditii, avand in vedere faptul ca starea de fapt a fost deja cercetata, in baza principiului non bis in idem se va dispune clasarea cauzei, facandu-se aplicarea dispozitiilor art.16 al.1 lit.iC.p.p.”

Astfel, se retine ca prin Ordonanta emisa de Parchetul de pe langa Tribunal, s-a dispus clasarea cauzei in ceea ce priveste comiterea infractiunii de evaziune fiscala in forma continua, fapta prevazuta de art.9 alin.1 lit.b) din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.35 al.1 Cod penal si art.5 Cod Penal.

Constatand ca in speta sunt intrunite conditiile prevazute de art. 268, art.269 si art.270 alin.(1) si art.272 alin.(2) lit.a) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, luand in considerare si dispozitivul Ordonantei emisa de Parchetul de pe langa Tribunal, ramasa definitiva prin neexercitarea caii de atac, D.G.R.F.P. -Serviciul Solutionare Contestatii 2 este investita legal sa solutioneze contestatia formulata de Societatea X cu privire la obligatiile fiscale principale stabilite prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice si obligatiile fiscale accesorii stabilite prin Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii, pentru care prin Decizia privind solutionarea contestatiei, D.G.R.F.P.-Serviciul Solutionare Contestatii 2 a dispus suspendarea solutionarii contestatiei pana la pronuntarea unei solutii definitive pe latura penala.

I.Societatea X formuleaza contestatie impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice intocmita in baza Raportului de inspectie fiscala precum si Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii emise de A.J.F.P. prin care s-au stabilit in sarcina sa obligatii fiscale si solicita admiterea contestatiei si anularea actelor administrativ fiscale contestate ca fiind nelegale.

Cu privire la obligatiile fiscale principale stabilite de organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P.-Inspectie fiscala prin Decizia de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, societatea contestatoare prezinta in sustinere urmatoarele argumente:

Referitor la modul de stabilire a sumei reprezentand marfuri lipsa in gestiune prin compararea stocului factic cu cel scriptic, societatea contestatoare sustine ca nu s-au respectat regulile de efectuare a inventarierii, de stabilire a rezultatelor acestora si valorificarii rezultatelor conform prevederilor OMFP nr. 2861/2009; sustine ca organele de inspectie fiscala nu au luat in considerare:

- informatiile primite de la administratorul societatii privind justificarea minusului din gestiune retinand doar faptul ca nu s-a efectuat inventarierea stocurilor pe perioada celor 15 ani de cand functioneaza societatea.

- faptul ca in procesul de aprovizionare, vanzare si stocare o parte din marfurile comercializate de societate sufera procese de depreciere si degradare fizica.

Societatea contestatoare sustine ca in cadrul Raportului de inspectie fiscala nu se prezinta o situatie factica a marfurilor existente care ar trebui sa fie conform listelor de inventariere intocmite cu ocazia controlului si procesului verbal de incheiere a inventarierii prin care sa se stabileasca cantitatile exacte si valorile marfurilor aflate in stoc; organele de inspectie fiscala arata doar ca inspectorii antifrauda au stabilit marfuri lipsa in

gestiune. La pagina 4 din Raportul de inspectie fiscala, organele de inspectie fiscala precizeaza ca au facut calculele privind veniturile societatii luand in considerare balanta de verificare la data de 30.09.2015.

Societatea contestatoare arata ca acest lucru nu reflecta in niciun fel realitatea scriptica deoarece inventarierea stocului de marfa s-a facut la data de 28.10.2015, existand neconcordanța între data comparării stocului scriptic (balanta de verificare la 30.09.2015) și stocul faptic (inventar la data de 28.10.2015).

Totodata, societatea contestatoare arata ca inspectie fiscala s-a efectuat pe perioada 01.01.2010-31.12.2015, organele de inspectie fiscala avand la dispozitie toate documentele fiscale ale societatii, insa stabilirea veniturilor neinregistrate in evidentele contabile s-a efectuat pe perioada 01.01.2015-30.09.2015; societatea sustine ca organele de inspectie fiscala, prin aceasta reconsiderare a operatiunilor economice pe perioada a doar 9 luni din anul 2015, au stabilit ca in perioada unui an calendaristic s-a depasit plafonul de vanzare de 65.000 de euro si au reinceadrat societatea de la plata impozitului pe veniturile microintreprinderii unde cota de impunere este de 1-3% la plata impozitului pe profit cu cota de 16%.

Societatea contestatoare sustine ca nu este posibil ca lipsa in gestiune sa fi intervenit doar pe perioada 01.01.2015-30.09.2015 in conditiile in care la pag 5 din RIF se prezinta cheltuieli conform balantei de verificare la 30.09.2015.

Pentru motivele prezentate societatea contestatoare solicita admiterea contestatiei cu privire la impozitul pe profit stabilit suplimentar asupra veniturilor rezultate urmare constatarii lipsei in gestiune.

Societatea sustine ca pentru aceleasi argumente solicita anularea actelor administrativ fiscale contestate si cu privire la TVA.

De asemenea, societatea contestatoare solicita si anularea Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii.

II. Prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, incheiat de organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Judetene a Finantelor Publice s-au stabilit obligatii fiscale suplimentare din care impozit pe profit si taxa pe valoarea adaugata.

In ceea ce priveste impozitul pe profit, contestat de societate, din Raportul de inspectie fiscala, rezulta ca:

Prin adresa, Directia Regionala Antifrauda Fiscala a transmis Procesul verbal incheiat urmare controlului operativ si inopinat efectuat la Societatea X, in vederea analizei si luarii masurilor legale.

Din Procesul verbal transmis de Directia Regionala Antifrauda Fiscala rezulta ca societatea desfasoara activitate de comert cu amanuntul al articolelor de iluminat si de uz casnic iar evidenta stocurilor de marfuri este condusa prin metoda global valorica. La punctul de lucru situat in Centrul comercial, societatea detine un stoc scriptic de marfa in valoare de... lei, conform raportului de gestiune.

In data de 28.10.2015, prin decizia s-a procedat la inventarierea factica a marfurilor existente in gestiunea societatii, rezultand un stoc faptic... Prin compararea valorii stocului scriptic cu valoarea stocului faptic al marfurilor aflate in gestiune inspectorii antifrauda au constatat o diferenta in minus de.. lei.

Avand in vedere ca, societatea nu a prezentat documente prin care sa justifice minusul din gestiune, nu a efectuat inventarierea stocului de marfa "pe perioada celor 15 ani de cand functioneaza firma" asa cum sustine reprezentantul legal al societatii in nota explicativa luata de inspectorii antifrauda iar minusul constatat in gestiune reprezinta 85 % din valoarea stocului scriptic de marfa, inspectorii antifrauda au concluzionat ca lipsa in gestiune se datoreaza vanzarilor de bunuri fara ca veniturile si taxa pe valoarea

adaugata aferenta sa fie inregistrate in evidenta contabila si in declaratiile depuse.

Urmare verificarii efectuate, organele de inspectie fiscala din cadrul AJFP au constatat ca Societatea X a fost inregistrata ca platitoare de impozit pe veniturile microintreprinderii.

Urmare reconsiderarii operatiunilor economice pe perioada 01.01.2015-30.09.2015, organele de inspectie fiscala au procedat la determinarea veniturilor neinregistrate si au constatat ca societatea nu a inregistrat in evidentele contabile venituri...; organele de inspectie fiscala au stabilit adaosul comercial aferent minusului de gestiune si anume au determinat coeficientul de repartizare K pe baza datelor din evidenta contabila a societatii.

Astfel s-a constatat ca din valoarea de... lei, suma de ... lei reprezinta adaosul comercial aferent minusului in gestiune iar diferenta... reprezinta costul de achizitie al marfurilor constatate lipsa in gestiune.

De asemenea, organele de inspectie fiscala au constatat ca, potrivit balantei de verificare intocmita la data de 30.09.2015, pe perioada 01.01.2015- 30.09.2015, societatea a realizat venituri; adaugand si venituri suplimentare neinregistrate, s-a constatat ca veniturile totale in suma de... au depasit echivalentul a 65.000 euro;Astfel societatea avea obligatia sa solicite inregistrarea ca platitor de impozit pe profit prin depunerea declaratiei de inregistrare de mentiuni la organul fiscal teritorial competent, incepand cu trim. III 2015, avand in vedere dispozitiile art.112⁶ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal in vigoare pe aceasta perioada.

In aceste conditii, organele de inspectie fiscala au determinat profitul impozabil si impozitul pe profit la 31.12.2015, in baza documentelor prezentate de societate si prevederilor art.17, art.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare si astfel au stabilit profit impozabil si impozit pe profit aferent. Organele de inspectie fiscala au constatat ca societatea a calculat si declarat impozit pe veniturile microintreprinderii astfel ca, impozitul pe profit stabilit suplimentar de plata este de ...

Cu privire la TVA, contestata de societate, din Raportul de inspectie fiscala rezulta:

Dupa cum s-a prezentat si la capitolul „Impozit pe profit”, urmare inventarierii patrimoniului si compararii valorii stocului scriptic cu valoarea stocului factic al marfurilor aflate in gestiunea societatii la punctul de lucru situat in Centrul comercial a rezultat o diferenta in minus, care a fost consemnata si in Procesul verbal incheiat de inspectorii antifrauda din cadrul ANAF -Directia Regionala Antifrauda Fiscala.

Organele de control au constatat ca lipsa in gestiune se datoreaza vanzarilor de bunuri si neinregistrarii in evidentele contabile a veniturilor aferente precum si neinregistrarea si nedeclararea TVA colectata aferenta acestor venituri.

Avand in vedere ca livrarea de marfuri catre diversi clienti, reprezinta operatiune taxabila din punct de vedere al TVA conform prevederilor art.126 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, organele de inspectie fiscala au stabilit ca, societatea pe perioada 2013-2015 avea obligatia colectarii TVA in conformitate cu prevederile art.128, art.137 si art.140 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare.

Prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii, organele fiscale din cadrul A.J.F.P., au stabilit in sarcina Societatii X, dobanzi si penalitati de intarziere aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar de plata prin Decizia de impunere.

De asemenea, aferent TVA individualizata de plata prin Decizia de impunere, organele fiscale din cadrul A.J.F.P. au stabilit in sarcina Societatii X, dobanzi si penalitati de intarziere.

III. Luand în considerare constatarile organelor fiscale, motivele prezentate de societatea contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei precum si actele normative în vigoare în perioada de impunere, se retin urmatoarele:

Perioada verificata:01.01.2010-31.03.2016;

1.Referitor la obligatiile fiscale reprezentand impozitul pe profit si TVA stabilite suplimentar de plata prin Decizia de impunere, contestate de societate, **D.G.R.F.P.- Serviciul Solutionare Contestatii 2 este investita sa se pronunte daca Societatea X datoreaza bugetului de stat obligatiile fiscale stabilite cu titlu de impozit pe profit si TVA prin actul administrativ fiscal contestat in conditiile in care s-a constatat o diferenta in minus intre stocul scriptic de marfa inregistrate in evidentele contabile si stocul factic rezultat din inventarierea marfurilor la 28.10.2015 iar societatea nu a justificat cu documente aceste diferente.**

In fapt, Directia Regionala Antifrauda Fiscala, cu adresa, a transmis Procesul verbal incheiat urmare controlului operativ si inopinat efectuat la Societatea X , in vederea analizei si luarii masurilor legale.

Din Procesul verbal transmis de Directia Regionala Antifrauda Fiscala rezulta ca societatea desfasoara activitate de comert cu amanuntul al articolelor de iluminat si de uz casnic iar evidenta stocurilor de marfuri este condusa prin metoda global valorica.La punctul de lucru situat in Centrul comercial , societatea detine un stoc scriptic de marfa, conform raportului de gestiune.

Urmare inventarierii stocului de marfa la data de 28.10.2015 a rezultat un stoc factic... iar din compararea valorii stocului scriptic cu valoarea stocului factic al marfurilor aflate in gestiune s-a constatat o diferenta in minus de... lei.

In timpul controlului s-a constatat ca societatea nu a efectuat inventarierea stocului de marfa pe perioada celor 15 ani de activitate si nu a prezentat documente prin care sa justifice minusul din gestiune, astfel ca inspectorii antifrauda au concluzionat ca lipsa in gestiune se datoreaza vanzarilor de bunuri si neinregistrarii veniturilor si taxei pe valoarea adaugata aferenta in evidenta contabila si in declaratiile depuse.

De asemenea, s-a constatat ca, incepand cu data de 01.02.2013, Societatea X a fost inregistrata ca platitoare de impozit pe veniturile microintreprinderii si a platit bugetului de stat impozit pe veniturile microintreprinderilor.

Urmare reconsiderarii operatiunilor economice organele de inspectie fiscala au procedat la determinarea veniturilor neinregistrate precum si a impozitului datorat bugetului de stat aferente acestor venituri.

Astfel, organele de inspectie fiscala au constatat ca societatea nu a inregistrat in evidentele contabile venituri .

De asemenea, organele de inspectie fiscala au constatat ca, potrivit balantei de verificare intocmita la data de 30.09.2015, pe perioada 01.01.2015- 30.09.2015, societatea a inregistrat venituri; adaugand si venituri suplimentare neinregistrate, s-a constatat ca veniturile totale au depasit echivalentul a 65.000 euro,astfel ca societatea avea obligatia sa solicite inregistrarea ca platitor de impozit pe profit prin depunerea declaratiei de inregistrare de mentiuni la organul fiscal teritorial competent, incepand cu trim. III 2015, in conformitate cu dispozitiile art.112⁶ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal in vigoare pe aceasta perioada.

In aceste conditii, organele de inspectie fiscala au procedat la determinarea profitului impozabil si totodata a impozitului pe profit datorat de societate la data de 31.12.2015, in baza documentelor prezentate de societate si prevederilor art.17, art.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare.

Astfel, organele de inspectie fiscala au stabilit ca adaosul comercial aferent minusului de gestiune este de ...; s-a constatat ca, din valoarea... suma de.. reprezinta adaosul comercial aferent minusului in gestiune iar diferenta reprezinta costul de achizitie al marfurilor constatate lipsa in gestiune.

Urmare calcularii profitului impozabil pe anul 2015, organele de inspectie fiscala au stabilit profit impozabil pentru care societatea datoreaza bugetului de stat impozit pe profit.

Organele de inspectie fiscala au constatat ca societatea a calculat si declarat impozit pe veniturile microintreprinderii astfel ca, impozitul pe profit stabilit suplimentar de plata este de....

De asemenea, avand in vedere ca lipsa in gestiune a marfii se datoreaza vanzarilor de bunuri si neinregistrarii in evidentele contabile a veniturilor aferente, organele de inspectie fiscala au stabilit ca, societatea pe perioada 2013-2015 avea obligatia colectarii TVA in conformitate cu prevederile art.126, art.128, art.137 si art.140 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, astfel ca prin actul administrativ fiscal contestat s-a stabilit suplimentar de plata TVA.

In contestatia formulata, cu privire la modul de stabilire a sumei reprezentand marfuri lipsa in gestiune prin compararea stocului faptic cu cel scriptic, societatea contestatoare sustine ca organele de inspectie fiscala nu au luat in considerare:

- informatiile primite de la administratorul societatii privind justificarea minusului din gestiune retinand doar faptul ca nu s-a efectuat inventarierea stocurilor pe perioada celor 15 ani de cand functioneaza societatea.

- faptul ca in procesul de aprovizionare, vanzare si stocare o parte din marfurile comercializate de societate sufera procese de depreciere si degradare fizica.

Societatea contestatoare sustine ca in cadrul Raportului de inspectie fiscala nu se prezinta o situatie factica a marfurilor existente care ar trebui sa fie conform listelor de inventariere intocmite cu ocazia controlului si procesului verbal de incheiere a inventarierii prin care sa se stabileasca cantitatile exacte si valorile marfurilor aflate in stoc; inventarierea stocului de marfa s-a facut la data de 28.10.2015, existand neconcordanța între data comparării stocului scriptic (balanta de verificare la 30.09.2015) și stocul faptic (inventar la data de 28.10.2015).

Totodata, societatea contestatoare arata ca inspectia fiscala s-a efectuat pe perioada 01.01.2010-31.12.2015, organele de inspectie fiscala avand la dispozitie toate documentele fiscale ale societatii, insa stabilirea veniturilor neinregistrate in evidentele contabile s-a efectuat pe perioada 01.01.2015-30.09.2015 iar prin reconsiderarea operatiunilor economice pe perioada a doar 9 luni din anul 2015, s-a stabilit ca in perioada unui an calendaristic s-a depasit plafonul de vanzare de 65.000 de euro si au reincadrat societatea de la plata impozitului pe veniturile microintreprinderii unde cota de impunere este de 1-3% la plata impozitului pe profit cu cota de 16%.

Cu privire la inventarierea patrimoniului, in speta sunt aplicabile prevederile Anexei 1 la OMFP nr.2861/2009 pentru probarea Normelor privind organizarea si efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor si capitalurilor proprii, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit carora:

“1.-(1) Inventarierea elementelor de natura activelor, datoriilor si capitalurilor proprii reprezinta ansamblul operatiunilor prin care se constata existenta tuturor elementelor respective, cantitativ-valoric sau numai valoric, dupa caz, la data la care aceasta se efectueaza.

(2) Inventarierea are ca scop principal stabilirea situatiei reale a tuturor elementelor de natura activelor, datoriilor si capitalurilor proprii ale fiecarei entitati, precum si a bunurilor si valorilor detinute cu orice titlu, apartinand altor

persoane juridice sau fizice, în vederea întocmirii situațiilor financiare anuale care trebuie să ofere o imagine fidelă a poziției financiare și a performanței entității pentru respectivul exercitiu financiar.

2. - (1) În temeiul prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, entitățile au obligația să efectueze inventarierea elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii deținute, la începutul activității, cel puțin o dată în cursul exercitiului financiar pe parcursul funcționării lor, în cazul fuziunii sau încetării activității, precum și în următoarele situații:

a) la cererea organelor de control, cu prilejul efectuării controlului, sau a altor organe prevăzute de lege; [...]

4. - (1) Inventarierea anuală a elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii se face, de regulă, cu ocazia încheierii exercitiului financiar, avându-se în vedere și specificul activității fiecărei entități. [...]

(4) În situația inventarierii unor gestiuni pe parcursul anului, în registrul-inventar se cuprinde valoarea stocurilor faptice inventariate și înscrise în listele de inventariere actualizate cu intrările și ieșirile de bunuri din perioada cuprinsă între data inventarierii și data încheierii exercitiului financiar.

5. Raspunderea pentru buna organizare a lucrărilor de inventariere, potrivit prevederilor Legii nr. 82/1991, republicată, și în conformitate cu reglementările contabile aplicabile, **revine administratorului**, ordonatorului de credite sau altei persoane care are obligația gestionării entității. În vederea efectuării inventarierii, aceste persoane aprobă proceduri scrise, adaptate specificului activității, pe care le transmit comisiilor de inventariere. [...]

15. - (1) Stabilirea stocurilor faptice se face prin numărare, cântărire, măsurare sau cubare, după caz. Bunurile aflate în ambalaje originale intacte se desfac prin sondaj, acest lucru urmând a fi menționat și în listele de inventariere respective.

35. - (1) Rezultatele inventarierii se stabilesc prin compararea datelor constatate faptic și înscrise în listele de inventariere cu cele din evidența tehnico-operativă (fisele de magazie) și din contabilitate.

(2) Înainte de stabilirea rezultatelor inventarierii se procedează la o analiză a tuturor stocurilor înscrise în fisele de magazie și a soldurilor din contabilitate pentru bunurile inventariate. Erorile descoperite cu această ocazie trebuie corectate operativ, după care se procedează la stabilirea rezultatelor inventarierii prin confruntarea cantităților consemnate în listele de inventariere cu evidența tehnico-operativă pentru fiecare poziție.

36. - (1) Evaluarea, cu ocazia inventarierii, a elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii se face potrivit prevederilor reglementărilor contabile aplicabile, precum și ale prezentelor norme.

(2) Evaluarea se va efectua cu respectarea principiului permanenței metodelor, potrivit cărora modelele și regulile de evaluare trebuie menținute, asigurând comparabilitatea în timp a informațiilor contabile.

37. La stabilirea valorii de inventar a bunurilor se aplică principiul prudenței,

potrivit caruia se tine seama de toate ajustarile de valoare datorate deprecierilor sau pierderilor de valoare.

In cazul în care se constata ca valoarea de inventar este mai mare decât valoarea cu care acesta este evidentiat în contabilitate, în listele de inventariere se înscriu valorile din contabilitate.

În cazul în care valoarea de inventar a bunurilor este mai mica decât valoarea din contabilitate, în listele de inventariere se înscrie valoarea de inventar.

38. Pentru elementele de natura activelor la care s-au constatat deprecieri, pe baza listelor de inventariere întocmite distinct comisia de inventariere face propuneri de ajustari pentru depreciere sau ajustari pentru pierdere de valoare, dupa caz, ori de înregistrare a unor amortizari suplimentare (pentru deprecierea ireversibile ale imobilizarilor amortizabile), acolo unde este cazul, aratând totodata cauzele care au determinat aceste deprecieri.

39. Pentru toate plusurile, lipsurile si deprecierea constatate la bunuri, precum si pentru pagubele determinate de expirarea termenelor de prescriptie a creantelor sau din alte cauze, comisia de inventariere solicita explicatii scrise de la persoanele care au raspunderea gestionarii bunurilor, respectiv a urmaririi decontarii creantelor.

Pe baza explicatiilor primite si a documentelor analizate, comisia de inventariere stabileste natura lipsurilor, pierderilor, pagubelor si deprecierea constatate, precum si natura plusurilor, propunând, în conformitate cu dispozitiile legale, modul de regularizare a diferentelor dintre datele din contabilitate si cele faptice, rezultate în urma inventarii.

40. -[...]

(2) În cazul constatarii unor lipsuri imputabile în gestiune, administratorii trebuie sa imputa persoanelor vinovate bunurile lipsa la valoarea lor de înlocuire. [...]

41. - (1) Pentru bunurile la care sunt acceptate scazaminte, în cazul compensarii lipsurilor cu plusurile stabilite la inventariere, scazamintele se calculeaza numai în situatia în care cantitatile lipsa sunt mai mari decât cantitatile constatate în plus.

În aceasta situatie, cotele de scazaminte se aplica în primul rând la bunurile la care s-au constatat lipsurile.

Daca în urma aplicarii scazamintelor respective mai ramân diferente cantitative în minus, cotele de scazaminte se pot aplica si asupra celorlalte bunuri admise în compensare, la care s-au constatat plusuri sau la care nu au rezultat diferente.

Diferenta stabilita în minus în urma compensarii si aplicarii tuturor cotelor de scazaminte, reprezentând prejudiciu pentru entitate, se recupereaza de la persoanele vinovate, în conformitate cu dispozitiile legale.

(2) Normele privind limitele admisibile la perisabilitate sau cele stabilite intern nu se aplica anticipat, ci numai dupa constatarea existentei efective a lipsurilor si numai în limita acestora.

De asemenea, limitele de perisabilitate nu se aplica automat, acestea fiind

considerate limite maxime.[...]

42. Rezultatele inventarierii se înscriu de către comisia de inventariere într-un proces-verbal.

Procesul-verbal privind rezultatele inventarierii trebuie să conțină, în principal, următoarele elemente: data întocmirii, numele și prenumele membrilor comisiei de inventariere, numărul și data deciziei de numire a comisiei de inventariere, gestiunea/gestiunile inventariată/inventariate, data începerii și terminării operațiunii de inventariere, rezultatele inventarierii, concluziile și propunerile comisiei cu privire la cauzele plusurilor și ale lipsurilor constatate și persoanele vinovate, precum și propuneri de măsuri în legătură cu acestea, volumul stocurilor depreciate, fără mișcare, cu mișcare lentă, greu vandabile, fără desfacere asigurată și propuneri de măsuri în vederea reintegrării lor în circuitul economic, propuneri de scoatere din funcțiune a imobilizărilor corporale, respectiv din evidența a imobilizărilor necorporale, propuneri de scoatere din uz a materialelor de natură obiectelor de inventar și declasare sau casare a unor stocuri, constatări privind păstrarea, depozitarea, conservarea, asigurarea integrității bunurilor din gestiune, precum și alte aspecte legate de activitatea gestiunii inventariate.

43. Propunerile cuprinse în procesul-verbal al comisiei de inventariere se prezintă, în termen de 7 zile lucrătoare de la data încheierii operațiunilor de inventariere, administratorului, ordonatorului de credite sau persoanei responsabile cu gestiunea entității. Acesta, cu avizul conducătorului compartimentului financiar-contabil și al conducătorului compartimentului juridic, decide asupra soluționării propunerilor făcute, cu respectarea dispozițiilor legale.

44. - (1) "Registrul-inventar" (cod 14-1-2) este un document contabil obligatoriu în care se înscriu rezultatele inventarierii elementelor de natură activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, grupate după natura lor, conform posturilor din bilanț.[...]

45. - (1) Rezultatele inventarierii trebuie înregistrate în evidența tehnico-operativă în termen de cel mult 7 zile lucrătoare de la data aprobării procesului-verbal de inventariere de către administrator, ordonatorul de credite sau persoana responsabilă cu gestiunea entității.

Rezultatul inventarierii se înregistrează în contabilitate potrivit prevederilor Legii nr. 82/1991, republicată, și în conformitate cu reglementările contabile aplicabile."

Din prevederile legale mai sus enunțate se reține că inventarierea are ca scop principal stabilirea situației reale a tuturor elementelor de natură activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale fiecărei entități, precum și a bunurilor și valorilor deținute cu orice titlu, aparținând altor persoane juridice sau fizice, în vederea întocmirii situațiilor financiare anuale care trebuie să ofere o imagine fidelă a poziției financiare și a performanței entității pentru respectivul exercițiu financiar.

De asemenea se reține că, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr.82/1991, republicată, entitățile au obligația să efectueze inventarierea patrimoniului la începutul activității, cel puțin o dată în cursul exercitiului financiar pe parcursul funcționării lor, în cazul fuziunii sau încetării activității, la cererea organelor de control, cu prilejul

efectuării controlului, sau a altor organe prevăzute de lege precum și alte situații. Răspunderea pentru buna organizare a lucrărilor de inventariere revine administratorului sau altei persoane care are obligația gestionării entității.

Totodată se reține că, rezultatele inventarierii se stabilesc prin compararea datelor constatate faptic și înscrise în listele de inventariere cu cele din evidența tehnico-operativă (fisele de magazie) și din contabilitate. În cazul în care valoarea de inventar a bunurilor este mai mică decât valoarea din contabilitate, în listele de inventariere se înscrie valoarea de inventar; se reține că pentru toate plusurile, lipsurile și deprecierile constatate la bunuri, comisia de inventariere solicită explicații scrise de la persoanele care au răspunderea gestionării bunurilor iar pe baza explicațiilor primite și a documentelor analizate, stabilește natura lipsurilor, pierderilor, pagubelor și deprecierilor constatate, precum și natura plusurilor, propunând, în conformitate cu dispozițiile legale, modul de regularizare a diferentelor dintre datele din contabilitate și cele factice, rezultate în urma inventarierii.

Din prevederile legale enunțate se reține că diferența stabilită în minus în urma compensării și aplicării tuturor cotelor de scăzăminte, reprezintă prejudiciu pentru entitate și se recuperează de la persoanele vinovate. Normele privind limitele admisibile la perisabilitate nu se aplică anticipat, ci numai după constatarea existenței efective a lipsurilor și numai în limita acestora.

Rezultatele inventarierii se înscriu de către comisia de inventariere într-un proces-verbal, care trebuie să conțină și informații referitoare la propunerile comisiei cu privire la cauzele plusurilor și ale lipsurilor constatate și persoanele vinovate, propuneri de declasare sau casare a unor stocuri, constatări privind pastrarea, depozitarea, conservarea, asigurarea integrității bunurilor din gestiune, precum și alte aspecte legate de activitatea gestiunii inventariate.

Se reține faptul că, rezultatele inventarierii se înscriu în Registrul-inventar și de asemenea se înregistrează în contabilitate potrivit prevederilor Legii nr.82/1991, republicată și în conformitate cu reglementările legale.

În cauza în speta, din informațiile prezentate de reprezentantul legal al societății, urmare notei explicative luată de inspectorii antifraudă reiese că patrimoniul Societății X nu a fost inventariat pe parcursul a 15 ani de activitate.

Prin urmare, se reține că societatea contestatoare nu a inventariat anual patrimoniul societății așa cum prevede Legea contabilității nr.82/1991, republicată, precum și Ordinul nr.2861/2009 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, cu modificările și completările ulterioare și de asemenea nu s-au întocmit documente cu privire la marfurile lipsa în gestiune, propuneri de declasare sau casare a unor stocuri degradate și de asemenea, rezultatele inventarierii nu au fost înregistrate în evidențele contabile ale societății.

În speta, inventarierea stocului de marfa s-a efectuat în data de 28.10.2015, cu ocazia controlului operativ și inopinat instituit de inspectorii antifraudă din cadrul Direcției Regionale Antifraudă Fiscale.

În Procesul verbal, întocmit de inspectorii antifraudă se precizează că la data de 28.10.2015, prin decizia, s-a procedat la inventarierea faptică a marfurilor existente în gestiune iar din listele de inventar întocmite cu ocazia controlului s-a constatat că stocul faptic de marfa este în valoare de.. lei; conform raportului de gestiune la data 27.10.2015 stocul scriptic de marfa este în valoare de.. lei.

Comparând datele constatate faptic și înscrise în listele de inventariere cu cele din raportul de gestiune prezentat de reprezentantul legal al societății, inspectorii antifraudă au constatat o diferență în minus de..

Din documentele existente la dosarul contestației se reține că în vederea stabilirii stării de fapt fiscale, inspectorii antifraudă au solicitat explicații scrise reprezentantului legal

al societății, prin nota explicativă. În răspunsul dat prin nota explicativă din data de 28.10.2010, reprezentantul legal al societății menționează că „produsele lipsă în gestiune pot fi justificate prin perisabilități, produse defecte, produse furate din stand pe perioada celor 15 ani de când funcționează firma”

Însă, societatea contestatoare nu a prezentat documente din care să rezulte că au fost înscrise și aprobate de către reprezentantul legal al societății, perisabilități urmări ale procesului de comercializare a corpurilor de iluminat, produselor de uz casnic, că s-au aprobat scăzăminte pentru produsele defecte respectiv s-a constatat o lipsă în gestiune imputabilă, neimputabilă ca urmare a furtului.

De asemenea, nici cu ocazia controlului efectuat de organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P., Societatea X nu a prezentat documente prin care să facă dovadă că diferența în minus rezultată între stocul scriptic înscris în registrul de gestiune la data de 27.10.2015 și stocul faptic stabilit pe baza listelor de inventariere la data de 28.10.2015, ar reprezenta perisabilități, produse defecte, produse furate.

În materia impozitului pe profit, la art.21 alin.(1), art.21 alin.(4) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pe perioada verificată, se prevede:

-art.21

“(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.[...]”

(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:[...]”

d) perisabilitățile, în limitele stabilite de organele de specialitate ale administrației centrale, împreună cu instituțiile de specialitate, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice;[...]”

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:[...]”

c) cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale constatate lipsă din gestiune ori degradate, neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum și taxa pe valoarea adăugată aferentă, dacă aceasta este datorată potrivit prevederilor titlului VI. Nu intra sub incidența acestor prevederi stocurile și mijloacele fixe amortizabile, distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră, în condițiile stabilite prin norme;”

La pct.41 din H.G. Nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prevede următoarele:

“Cheltuielile cu bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale, constatate lipsă din gestiune sau degradate și neimputabile, inclusiv taxa pe valoarea adăugată aferentă, după caz, pentru care s-au încheiat contracte de asigurare, nu intra sub incidența prevederilor art. 21 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.”

Din prevederile legale mai sus enunțate se reține că sunt cheltuieli deductibile la calculul impozitului pe profit numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin lege; cheltuielile cu perisabilitățile au deductibilitate limitată.

Se retine totodata, ca sunt nedeductibile fiscal cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale constatate lipsa in gestiune si neimputabile, inclusiv taxa pe valoarea adaugata pentru care nu au fost incheiate contracte de asigurari.

In materie de TVA sunt incidente prevederile art.148 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal , in vigoare pe perioada 2013-2015 ,si anume:

“(2) Nu se ajusteaza deducerea initiala a taxei în cazul:

b) bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum si activelor corporale fixe casate, altele decât bunurile de capital, în conditii stabilite prin norme;

c) perisabilitatilor, în limitele prevazute prin lege, precum si a pierderilor tehnologice sau, dupa caz, al altor consumuri proprii, în conditii stabilite prin norme;”

La pct.53 din H.G. Nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, dat in aplicarea art.148, se prevede :

“(11) Potrivit prevederilor art. 148 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se fac ajustari ale taxei deductibile:

a) în cazul bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, respectiv cele care îndeplinesc în mod cumulativ urmatoarele conditii:

1. degradarea calitativa a bunurilor se datoreaza unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în aceasta categorie si produsele accizabile pentru care autoritatea competenta a emis decizie de aprobare a distrugerii;

2. se face dovada ca bunurile au fost distruse;[...]

(12) În conformitate cu prevederile art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, persoana impozabila nu are obligatia ajustarii taxei în cazul perisabilitatilor, în limitele stabilite prin lege, al pierderilor tehnologice sau, dupa caz, al altor consumuri proprii, în limitele stabilite potrivit legii ori, în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabila în norma proprie de consum. În cazul depasirii limitelor de perisabilitate sau a limitelor privind normele tehnologice ori consumurile proprii, astfel cum sunt prevazute la prima teza, se ajusteaza taxa aferenta depasirii acestora.”

Din prevederile legale mai sus enuntate se retine ca nu se fac ajustari ale taxei deductibile in cazul bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate daca degradarea calitativa a bunurilor se datoreaza unor cauze obiective dovedite cu documente si pentru care se face dovada ca bunurile au fost distruse precum si in cazul perisabilitatilor in limitele stabilite de lege.

Potrivit H.G. 831/2004 pentru aprobarea Normelor privind limitele admisibile de perisabilitate la marfuri in procesul de comercializare, anexa 1:

-art.1

“Prin perisabilitati, în sensul prezentelor norme, se înțelege scazamintele care se produc în timpul transportului, manipularii, depozitarii si desfacerii marfurilor, determinate de procese naturale cum sunt: uscare, evaporare, volatilizare, pulverizare, hidroliza, racire, înghetare, topire, oxidare, aderare la

peretii vagoanelor sau ai vaselor în care sunt transportate, descompunere, scurgere, îmbibare, îngrosare, împrastiere, farâmitare, spargere, inclusiv procese de fermentare sau alte procese biofizice, în procesul de comercializare în rețeaua de distribuție (depozite cu ridicata, unități comerciale cu amănuntul și de alimentație publică).

-art.2

Nu constituie perisabilități pierderile incluse în normele de consum tehnologic, precum și cele produse prin neglijență, sustrageri și cele produse din alte cauze imputabile persoanelor vinovate sau cele determinate de cauze de forță majoră.

-art.3

Limitele maxime de perisabilitate care pot fi acordate marfurilor potrivit prevederilor art. 1 sunt prevăzute la art. 13.

-art.4

Perisabilitățile produse în condițiile menționate la art. 1 se aproba de managerul, directorul sau administratorul persoanei juridice, după caz, la nivelul cantităților efectiv constatate ca pierderi naturale cu ocazia recepționării marfurilor transportate, a inventarierii sau a predării gestiunii, până la limitele prevăzute la art. 13.[...]

-art.10

Comercianții pot stabili cote de perisabilități diferențiate sortimental pe depozite, magazine, gestiuni, pentru a fi admise la cheltuieli deductibile din profitul impozabil, cu obligativitatea încadrării în limitele maxime de perisabilitate prevăzute pentru grupa respectivă de marfuri.

-art.11

Pierderile sau scaderile cantitative care depășesc normele de perisabilitate stabilite nu sunt deductibile din punct de vedere fiscal.

-art.12

Normele privind limitele admisibile de perisabilitate se aplică numai persoanelor juridice care sunt obligate, potrivit legii, la plata impozitului pe profit, în limita căruia cheltuielile cu perisabilitățile sunt deductibile din veniturile realizate.

-art.13

Limitele maxime de perisabilitate care pot fi acordate marfurilor în procesul de comercializare sunt cele prevăzute în anexele nr. 1 - 3*) care fac parte integrantă din prezentele norme, și anume:

a) anexa nr. 1, pentru produse alimentare și nealimentare;”

Iar în anexa 1 din același act normativ se prevede că limita maximă a perisabilităților în cazul produse de uz casnic este:

Nr. crt.	Denumirea grupei, subgrupei sau produsului	Felul ambalajului	Limita maximă de perisabilitate (%)		
			Transport	Depozitare	Desfacere cu amănuntul

					sau în alimentatia publica
0	1	2	3	4	5
47.	Produse de uz casnic, menaj, decorative din sticla, cristal, sticla termorezistenta: - produse pentru menaj si decorative; - borcane, baloane, sticle pentru uz casnic; - geamuri; - oglinzi; - globuri si abajururi; - globuri si ornamente pentru pom; - becuri electrice si tuburi fluorescente	cutii palete, vrac vrac, palete, stelaje pachete, cutii, stelaje cutii, vrac, pachete cutii cutii	0,15 1,50 2,50 0,80 0,50 0,50 0,10	0,05 1,00 0,50 0,15 0,15 0,50 0,05	0,10 1,00 1,00 0,50 1,00 1,80 1,00

Din coroborarea prevederilor legale mai sus enuntate, se retine ca normele privind limitele admisibile la perisabilitate nu se aplica anticipat, ci numai dupa constatarea existentei efective a lipsurilor in gestiune si numai în limita acestora, pe baza listelor de inventariere precum si cu ocazia receptionarii marfurilor transportate.

In speta, dupa cum s-a aratat si mai sus, societatea contestatoare nu a efectuat inventarierea anuala a stocului de marfa, nu a constatat marfa lipsa in gestiune printr-un proces verbal, nu a intocmit o situatie cu perisabilitatile rezultate urmare receptionarii marfurilor sau desfacerii acestora prin unitatile cu amanuntul, in limitele legale, aprobata de administratorul societatii.

De asemenea, in cazul bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, potrivit prevederilor legale mai sus enuntate, societatea trebuie sa dovedesca cu documente ca bunurile au fost propuse spre casare din cauze obiective si de asemenea sa faca dovada ca acestea au fost distruse.

In conditiile in care societatea contestatoare in timpul controlului sau la dosarul contestatiei nu a prezentat documente prin care sa justifice perisabilitatile rezultate urmare receptionarii marfurilor precum si cele rezultate din procesul de comercializare cu amanuntul potrivit anexei 1 din H.G.nr.831/2004, mai sus prezentate, precum si o situatie a bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate si pentru care s-a propus casarea si de asemenea dovada distrugerii acestora, se retine ca in mod legal, organele de control au considerat diferenta in minus ca reprezentand vanzari de bunuri pentru care societatea contestatoare nu a inregistrat in evidentele contabile veniturile aferente si TVA colectata.

Potrivit prevederilor art.72 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, se prevede:

“(1) Contribuabilul/Platitorul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale si a oricaror cereri adresate organului fiscal.”

Prin urmare se retine ca, in mod legal organele de inspectie fiscala au reincadrat diferenta in minus ca reprezentand vanzari de bunuri pentru care societatea trebuia sa

inregistreze venituri impozabile si sa colecteze TVA.

La art.11 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, se prevede:

“(1) La stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau unei contributii sociale obligatorii, autoritatile fiscale pot sa nu ia în considerare o tranzactie care nu are un scop economic, ajustând efectele fiscale ale acesteia, sau pot reîncadra forma unei tranzactii/activitati pentru a reflecta continutul economic al tranzactiei/activitatii.”

Art.11 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal consacră, la nivel de lege, principiul prevalenței economicului asupra juridicului, al realității economice, în baza căruia autoritățile fiscale au dreptul să analizeze orice operațiune (tranzacție) nu numai din punct de vedere juridic ci și din punct de vedere al scopului urmărit de contribuabil.

În speta, reîncadrarea operațiunii s-a efectuat de organele de inspecție fiscală în baza prevederilor legale și informațiilor cuprinse în evidența contabilă a societății, a informațiilor furnizate de inspectorii antifraudă, în ansamblul lor, fără a urmări aplicarea art.11 din Codul fiscal în detrimentul contribuabilului.

Cu privire la susținerea societății contestatoare potrivit căruia, stabilirea diferenței în minus prin compararea stocului factual cu cel scriptic, organele de control ar fi trebuit să ia în considerare informațiile primite de la administratorul societății privind justificarea minusului din gestiune respectiv faptul că în procesul de aprovizionare, vânzare și stocare o parte din marfurile comercializate de societate suferă procese de depreciere și degradare fizică și nu doar faptul că nu s-a efectuat inventarierea stocurilor pe perioada celor 15 ani de când funcționează societatea, menționăm:

După cum s-a aratat și mai sus perisabilitățile, produsele degradate propuse a fi scăzute din evidența contabilă precum și lipsa în gestiune imputabilă, neimputabilă poate fi constatată urmărirea inventarierii stocului de marfă iar în speta, după cum recunoaște și societatea contestatoare, pe perioada celor 15 ani de activitate, aceasta nu a efectuat inventarierea stocului de marfă.

De asemenea, societatea contestatoare nu a prezentat o situație a perisabilităților stabilite conform prevederilor H.G. Nr.831/2004, rezultate din procesul de aprovizionare, vânzare și stocare a marfurilor comercializate, aprobată de administratorul societății. Societatea contestatoare nu a prezentat o situație a bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate și pentru care s-a propus casarea și de asemenea dovada distrugerii acestora, așa cum prevede legea.

Potrivit prevederilor legale mai sus enunțate contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care stau la baza declarațiilor sale.

Prezentarea unor argumente nesustinite de dovezi obiective nu pot fi luate în considerare în soluționarea favorabilă a contestației, astfel că argumentul societății contestatoare nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației, acesta urmând a fi respins.

Cu privire la argumentul societății contestatoare potrivit căruia organele de inspecție fiscală nu au demonstrat modul cum au comparat stocul factual cu cel scriptic și care sunt documentele fiscale pe baza cărora aceștia au făcut comparație și la ce dată menționăm:

După cum s-a aratat și mai sus, din documentele existente la dosarul contestației rezultă că inventarierea s-a efectuat în data de 28.10.2015 în baza deciziei iar conform listelor de inventariere s-a stabilit un stoc de marfă, factual, care a fost comparat cu stocul de marfă înregistrat în registrul de gestiune prezentat de societate din care a rezultat că

stocul de marfa (scriptic) este de ..

Potrivit art.72 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, se prevede:

“Documentele justificative si evidentele contabile ale contribuabilului/platitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care exista si alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.”

Totodata, potrivit art.55 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala acelasi act normativ se prevede:

“(1) Constituie proba orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audiovideo, date si informatii aflate în orice mediu de stocare, precum si alte mijloace materiale de proba, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de proba, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului /platitorului si a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fata locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative si inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate si apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscuta de lege.”

Iar conform art.6 si art.7 din acelasi act normativ se prevede:

-art.6

“(1) Organul fiscal este îndreptatit sa aprecieze, în limitele atribuțiilor si competentelor ce îi revin, relevanta stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de proba prevazute de lege si sa adopte solutia întemeiata pe prevederile legale, precum si pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauza raportat la momentul luării unei decizii.”

-art.7

“(3) Organul fiscal este îndreptatit sa examineze, din oficiu, starea de fapt, sa obtina si sa utilizeze toate informațiile si documentele necesare pentru determinarea corecta a situației fiscale a contribuabilului/platitorului. În analiza efectuata, organul fiscal este obligat sa identifice si sa ia în considerare toate circumstanțele edificatoare fiecarui caz în parte.”

Potrivit prevederilor legale mai sus enuntate se retine ca organul fiscal este îndreptatit sa obtina si sa utilizeze toate informațiile si documentele necesare pentru determinarea corecta a situației fiscale a contribuabilului si de asemenea sa aprecieze în limitele atribuțiilor si competentelor ce îi revin relevanta stării de fapt fiscale.

În speta, organele de control au analizat documentele prezentate de societate, au

solicitat informatii reprezentantului legal al societatii prin nota explicativa iar in vederea stabilirii starii de fapt fiscale au efectuat inventarierea stocului de marfa in conformitate cu prevederile Ordinului nr.2861/2009 pentru probarea Normelor privind organizarea si efectuarea inventarii elementelor de natura activelor , datoriilor si capitalurilor proprii, cu modificarile si completarile ulterioare si au constatat diferenta in minus intre stocul scriptic de marfa inregistrat in evidenta contabila a societatii si stocul faptic stabilit urmare inventarii stocului de marfa, astfel ca argumentul societatii contestatoare este neintemeiat.

Referitor la sustinerea societatii contestatoare potrivit careia organele penale au dispus clasarea cauzei prin ordonanta, mentionam:

Din Ordonanta emisa de Parchetul de pe langa Tribunal in dosar se retine ca , administratorul Societatii X , a mai facut obiectul dosarului penal, prin care s-a cercetat tot o infractiune de evaziune fiscala, identica cu cea descrisa in prezentul dosar. Ambele dosare fac referire la data de 28.10.2015 iar activitatea incriminata este identica, identica fiind si suma calculata ca fiind de datorat sub aspectul TVA in ambele dosare, diferenta facandu-se la suma calculata ca si impozit pe profit .

In Ordonanta se specifica faptul ca Dosarul a fost solutionat cu solutia de clasare, solutie mentinuta de prim -procuror si de instanta de judecata(a se vedea incheierea penala) motiv pentru care Parchetul de pe langa Tribunal in dosarul a dispus clasarea cauzei.

Prin Ordonanta emisa in dosar de Parchetul de pe langa Tribunal, in temeiul art.315, alin.1 lit.b Cod procedura penala si art.16 alin.1 lit.b Cod procedura penala , s-a dispus clasarea cauzei privind savarsirea infractiunii de evaziune fiscala prevazuta si pedepsita de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005 , presupus savarsita de administratorii SC X constatand ca sunt incidente prevederile art.16.alin.1 lit.b Cod procedura penala.

Aceasta solutie a fost mentinuta prin Ordonanta de catre prim-procurorul Parchetului de pe langa Tribunal.

De asemenea, judecatorul de camera preliminar , in considerentele Incheierii Penale, arata ca "argumentele expuse in plangerea adresata judecatorului de camera preliminar, fac referire la modul in care prim procurorul Parchetului de pe langa Tribunalul si-a argumentat solutia mai precis la aprecierile cu privire la elementele constitutive ale infractiunilor pentru care s-a desfasurat urmarirea penala si la imprejurarea ca acestea nu ar fi intrunite in cauza."

D.G.R.F.P.-Serviciul Solutionare Contestatii , prin adresa, a solicitat A.J.F.P.-Inspectie Fiscala, un punct de vedere privind solutionarea contestatiei in raport de solutia organelor de cercetare penala respectiv Ordonanta pronuntata de Parchetul de pe langa Tribunal, in dosar, in conformitate cu prevederile art.276 si art.277 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, respectiv pct.10.4 si pct.10.5 din Ordinul nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea Titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala.

In adresa inregistrata la D.G.R.F.P. organele de inspectie fiscala din cadrul A.J.F.P. arata ca , urmare cercetarilor ce au facut obiectul dosarului penal s-a constatat ca fapta constatata de organele de inspectie fiscala , respectiv neinregistrarea in evidenta contabila a veniturilor impozabile ca urmare comercializarii marfurilor catre diversi clienti nu intruneste elementele constitutive ale infractiunii si ca atare s-a dispus clasarea cauzei pe latura penala , insa raspunderea fiscala nu poate fi inlaturata, motiv pentru care isi mentin punctul de vedere exprimat actul administrativ fiscal contestat si in Referatul cu propuneri de solutionare a contestatiei.

Analizand solutiile dispuse de organele de cercetare penala prin Ordonanta pronuntata de Parchetul de pa langa Tribunal, in dosar, Incheirea penala precum si

Ordonanta emisa de Parchetul de pe langa Tribunal in dosar privind administratorul Societatii X, nu au implicatii asupra aspectelor fiscale cuprinse in Decizia de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala, motiv pentru care argumentul societatii contestatoare nu poate fi retinut in solutionarea favorabila a contestatiei.

In ceea ce priveste argumentul societatii contestatoare potrivit caruia organele de inspectie fiscala, au reconsiderat operatiunile in cauza doar pe perioada 01.01.2015-30.09.2015, reincadrand societatea de la plata impozitului pe veniturile microintreprinderii unde cota de impunere este de 1-3% la plata impozitului pe profit cu cota de 16%, in conditiile in care lipsa in gestiune a intervenit pe parcursul a mai multor ani fiscali, mentionam:

In fapt, avand in vedere ca societatea nu a prezentat documente prin care sa justifice minusul din gestiune, nu a efectuat inventarierea stocului de marfa pe perioada celor 15 ani de functionare se retine ca in mod legal organele de control au concluzionat ca lipsa in gestiune se datoreaza vanzarilor de bunuri fara ca veniturile si taxa pe valoarea adaugata aferenta sa fie inregistrate in evidenta contabila si in declaratiile depuse.

Astfel, urmare reconsiderarii operatiunilor economice pe perioada 01.01.2015-30.09.2015, organele de inspectie fiscala au procedat la determinarea veniturilor neinregistrate, prin estimare, si au constatat ca societatea nu a inregistrat in evidentele contabile venituri. Din balanta de verificare, intocmita la data de 30.09.2015, rezulta ca , pe perioada 01.01.2015- 30.09.2015, societatea a realizat venituri..; adaugand si venituri suplimentare neinregistrate, s-a constatat ca veniturile totale depasesc echivalentul a 65.000 euro..

Avand in vedere ca, pe perioada 01.01.2015-30.09.2015 societatea a fost inregistrata ca platitor de impozit pe veniturile microintreprinderii, organele de inspectie fiscala au constatat ca societatea avea obligatia sa solicite inregistrarea ca platitor de impozit pe profit prin depunerea declaratiei de inregistrare de mentiuni la organul fiscal teritorial competent, incepand cu trim. III 2015, avand in vedere dispozitiile art.112⁶ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal in vigoare pe aceasta perioada, potrivit caruia:

“Daca în cursul unui an fiscal o microîntreprindere realizeaza venituri mai mari de 65.000 euro sau ponderea veniturilor realizate din consultanta si management în veniturile totale este de peste 20% inclusiv, aceasta va plati impozit pe profit. Calculul si plata impozitului pe profit se efectueaza începând cu trimestrul în care s-a depasit oricare dintre limitele prevazute în prezentul articol, luând în considerare veniturile si cheltuielile realizate de la începutul anului fiscal. Impozitul pe profit datorat reprezinta diferenta dintre impozitul pe profit calculat de la începutul anului fiscal pâna la sfârșitul perioadei de raportare si impozitul pe veniturile microîntreprinderilor datorat în cursul anului respectiv.”

Dupa cum s-a aratat si mai sus, la dosarul contestatiei societatea contestatoare nu a prezentat documente suplimentare din care sa rezulte o alta situatie fiscala decat cea stabilita de organul de inspectie fiscala respectiv o situatie din care sa rezulte perioada in care a intervenit lipsa in gestiune.

In conditiile in care potrivit prevederilor legale mai sus enuntate contribuabilul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale, organul de solutionare a contestatiei va mentine ca legala solutia stabilita de organele de inspectie fiscala si anume faptul ca societatea contestatoare avea obligatia sa solicite inregistrarea ca platitor de impozit pe profit prin depunerea declaratiei de inregistrare de mentiuni la organul fiscal teritorial competent,incepand cu trimestrul III 2015.

Prin urmare, in lipsa unor dovezi obiective, argumentul societatii contestatoare va fi respins.

Cu privire la stabilirea impozitului pe profit, in speta sunt aplicabile prevederile art.19 alin.(1), din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, in vigoare pe perioada verificata, potrivit careia:

“(1) Profitul impozabil se calculeaza ca diferenta între veniturile realizate din orice sursa si cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile si la care se adauga cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul si alte elemente similare veniturilor si cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Potrivit pct.12 din H.G. Nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, se preved urmatoarele:

“Veniturile si cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementarilor contabile date în baza Legii contabilitatii nr. 82/1991, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, precum si orice alte elemente similare veniturilor si cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile si se adauga cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.”

In conformitate cu prevederile O.M.F.P.nr.3055/2009 pentru aprobarea Reglementarilor contabile conforme cu directivele europene, Sectiunea 7-Principii contabile generale,pct.36, se prevede:

“(2) Veniturile si cheltuielile care rezulta direct si concomitent din aceeasi tranzactie sunt recunoscute simultan în contabilitate, prin asocierea directa între cheltuielile si veniturile aferente, cu evidentierea distincta a acestor venituri si cheltuieli.”

Din documentele existente la dosarul cauzei se retine ca urmare reconsiderarii operatiunilor economice pe perioada 01.01.2015-30.09.2015, organele de inspectie fiscala au procedat la determinarea veniturilor neinregistrate;astfel au stabilit, prin estimare , ca valoare veniturilor neinregistrate este de..

De asemenea, se retine ca , organele de inspectie fiscala au stabilit adaosul comercial aferent minusului de gestiune prin determinarea coeficientul de repartizare K pe baza datelor din evidenta contabila a societatii si s-a constatat ca din suma... reprezentand venituri neinregistrate in evidentele contabile.

Astfel, pe perioada 01.01.2015-30.09.2015, organele de inspectie fiscala au stabilit, in mod legal, venituri suplimentare precum si cheltuieli deductibile fiscal.

Luand in considerare prevederile legale mai sus enuntate precum si documentele prezentate de societate in timpul controlului, organele de inspectie fiscala au procedat la calculul impozitului pe profit aferent anului 2015.

In conditiile in care s-a constatat ca societatea a calculat si declarat impozit pe veniturile microintreprinderii, impozitul pe profit stabilit suplimentar de plata este de..

Concluzionand, se retine ca, organele de inspectie fiscala, in mod legal, au calculat impozitul pe profit pe anul 2015, in conformitate cu prevederile art.17 si art.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, mai sus enuntat, si au stabilit de plata in sarcina Societatii X, impozit pe profit asupra veniturilor

impozabile, neinregistrate in evidentele contabile.

Cu privire la TVA aferenta veniturilor neinregistrate in evidentele contabile;

Avand in vedere ca livrarea de marfuri catre diversi clienti , reprezinta operatiune taxabila din punct de vedere al TVA conform prevederilor art.126 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal se retine ca organele de inspectie fiscala in mod legal au stabilit ca, societatea avea obligatia colectarii TVA in conformitate cu prevederile art.128, art.137 si art.140 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit carora:

-art.128

“(1) Este considerata livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca si un proprietar.”

coroborat cu prevederile art.137 si art.140 din acelasi act normativ, potrivit carora:

-art.137

“(1) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adaugata este constituita din:

a) pentru livrari de bunuri si prestari de servicii, altele decât cele prevazute la lit. b) si c), din tot ceea ce constituie contrapartida obtinuta sau care urmeaza a fi obtinuta de furnizor ori prestator din partea cumparatorului, beneficiarului sau a unui tert, inclusiv subventiile direct legate de pretul acestor operatiuni;”

-art.140

“(1) Cota standard este de 24% si se aplica asupra bazei de impozitare pentru operatiunile impozabile care nu sunt scutite de taxa sau care nu sunt supuse cotelor reduce.”

In conditiile in care s-a constatat ca, societatea contesatoare nu a inregistrat in evidentele contabile veniturile impozabile si nu a colecta TVA aferenta, se retine ca, in mod legal, organele de inspectie fiscala au considerat livrarea de marfuri catre diversi clienti ca reprezentand operatiune taxabila din punct de vedere al TVA conform prevederilor art.126 alin.(1) si art.128 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal iar in temeiul prevederilor art.137, art.140 din acelasi act normativ au colectat suplimentar TVA asupra bazei impozabile aplicand cota de TVA prevazuta de lege pe perioada verificata respectiv 24% .

In consecinta, avand in vedere prevederile legale invocate mai sus, documentele existente la dosarul contestatiei, faptul ca argumentele prezentate de societatea contestatoare nu sunt sustinute de dovezi obiective, in speta se vor aplica prevederile art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit caruia:

“(1) Prin decizie contestatia va putea fi admisa, în totalitate sau în parte, ori respinsa.”

coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.a) din Ordinul presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr.3741 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit caruia:

“Contestatia poate fi respinsa ca:

a) neîntemeiata, în situatia în care argumentele de fapt si de drept prezentate în sustinerea contestatiei nu sunt de natura sa modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”

si se va respinge ca neintemeiata, contestatia formulata de Societatea X cu privire

la impozitul pe profit si taxa pe valoarea adaugata, stabilite de plata prin Decizia de impunere.

2.Referitor la accesoriile stabilite suplimentar de plata, prin Decizia referitoare la obligatiile fiscale accesorii, contestata de societate mentionam:

In fapt, prin Decizia referitoare la obligatiile fiscale accesorii, organele fiscale din cadrul A.J.F.P. au stabilit in sarcina societatii contestatoare pe perioada 25.03.2016-05.09.2016, dobanzi si penalitati de intarziere aferente debitului reprezentand impozit pe profit; pe perioada 25.11.2015-05.09.2016, organele fiscale au stabilit in sarcina societatii contestatoare dobanzi si penalitati de intarziere, aferente reprezentand TVA.

Din anexa la decizie, rezulta ca obligatiile fiscale accesorii au fost stabilite asupra debitelor individualizate de plata prin Decizia de impunere.

In drept, la art.119, art.120 si art.120¹ din O.G. Nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, in vigoare pe perioada 25.11.2015-31.12.2015 se prevede:

-art.119

“(1) Pentru neachitarea la termenul de scadenta de catre debitor a obligatiilor de plata, se datoreaza dupa acest termen dobânzi si penalitati de întârziere.[...]”

“(3) Dobânzile si penalitatile de întârziere se fac venit la bugetul caruia îi apartine creanta principala.”

-art.120

“(1) Dobânzile se calculeaza pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pâna la data stingerii sumei datorate inclusiv.[...]”

“(7) Nivelul dobânzii de întârziere este de 0,03% pentru fiecare zi de întârziere si poate fi modificat prin legile bugetare anuale.”

-art.120¹

“(1) Plata cu întârziere a obligatiilor fiscale se sanctioneaza cu o penalitate de întârziere datorata pentru neachitarea la scadenta a obligatiilor fiscale principale.

“(2) Nivelul penalitatii de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

“(3) Penalitatea de întârziere nu înlatura obligatia de plata a dobânzilor.”

Pe perioada 01.01.2016-05.09.2016, sunt incidente dispozitiile art.173, art.174 si art.176 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit carora:

-art.173

“(1) Pentru neachitarea la termenul de scadenta de catre debitor a obligatiilor fiscale principale, se datoreaza dupa acest termen dobânzi si penalitati de întârziere.”

-art.174

“(1) Dobânzile se calculeaza pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pâna la data stingerii sumei datorate, inclusiv.[...]”

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.”

-art.176

“(1) Penalitatile de întârziere se calculeaza pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pâna la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozitiile art. 174 alin. (2) - (4) si art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzator.

(2) Nivelul penalitatii de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlatura obligatia de plata a dobânzilor.”

Din prevederile legale enuntate se retine ca, pentru neachitarea la termenul de scadenta a obligatiilor fiscale, contribuabilul datoreaza bugetului de stat, dobanzi si penalitati de intarziere. Dobanzile si penalitatile de intarziere se calculeaza pentru fiecare zi de intarziere, incepand cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pana la data stingerii sumei datorate inclusiv.

De asemenea, se retine ca dobanzile si penalitatile de intarziere reprezinta masura accesorie in raport de debitul stabilit suplimentar de plata.

Avand in vedere ca dobanzile si penalitatile de intarziere reprezinta masura accesorie in raport de debitul stabilit suplimentar de plata iar prin prezenta decizie s-a respins ca neintemeiata contestatia cu privire la impozitul pe profit si TVA, in conformitate cu prevederile art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.a) din Ordinul presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare si principiul de drept “accessorium sequitur principale”, se va respinge ca neintemeiata contestatia formulata de Societatea X si cu privire la dobanzile si penalitatile de intarziere aferente debitului reprezentand impozit pe profit precum si dobanzile si penalitatile de intarziere, aferente debitului reprezentand TVA, stabilite suplimentar de plata prin Decizia referitoare la obligatiile fiscale accesorii.

Pentru considerentele aratate in continutul deciziei si in temeiul art. 279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, se,

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de Societatea X , inregistrata la D.G.R.F.P, impotriva Deciziei de impunere emisa in baza Raportului de inspectie fiscala si Deciziei referitoare la obligatiile fiscale accesorii, cu privire la obligatiile fiscale, care se compun din:

- impozit pe profit;
- TVA;
- dobanzi aferente impozitului pe profit;
- penalitati de intarziere aferente impozitului pe profit;
- dobanzi aferente TVA;
- penalitati de intarziere aferente TVA;

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi atacata la Tribunal in termen de 6 luni de la data comunicarii, conform prevederilor Legii nr.554/2004 privind Contenciosul administrativ.